

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: **Ing. V. Š.**
bytem XXX

proti
žalovanému: **Ředitel sekce zabezpečení Vojenského zpravodajství**
sídlem Tychonova 1, Praha 6

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2024, č. j. 10110/2024-5847-EP,

takto:

- I. Rozhodnutí ředitele sekce zabezpečení Vojenského zpravodajství ze dne 27. 8. 2024, č. j. 10110/2024-5847-EP, se zrušuje.
- II. Žalovaný je povinen do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 3 000 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu a obsah žaloby a jejích doplnění

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o jeho odvolání proti personálnímu rozkazu vedoucího 611. oddělení finančního zabezpečení osob 603. provozního střediska ze dne 19. ledna 2021, č. j. 2-3/2021-5847, a současně navrhuje vyslovení nicotnosti tohoto prvoinstančního rozhodnutí. Dále žalobce navrhuje, aby soud vyslovil nicotnost, případně zrušil, rovněž část Organizačního řádu Vojenského zpravodajství, z níž měly správní orgány dovozovat věcnou a funkční příslušnost k rozhodování v jeho věci.
2. Žalobce v žalobě a jejích následných doplněních podrobně popisuje dlouhodobý průběh řízení ve věci stanovení jeho služebního platu, resp. osobního příplatku ke dni 1. října 2008, které podle jeho tvrzení trvá již přibližně šestnáct let a bylo opakovaně předmětem soudního přezkumu. Připomíná zejména rozhodnutí ministra obrany ze dne 18. srpna 2020, jímž byl zrušen platový výměr ředitele Vojenského zpravodajství ze dne 1. října 2008 pro nepřezkoumatelnost a věc byla vrácena služebnímu orgánu prvního stupně k novému řízení. Ministr obrany v odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán výslovně zavázal doplnit podklady správního spisu a znovu rozhodnout o platu žalobce k uvedenému datu.
3. Podle žalobce však správní orgány tomuto závaznému právnímu názoru nedostály. Namísto řádného doplnění skutkových podkladů měl být dne 19. ledna 2021 vydán personální rozkaz, jímž byla výše služebního platu žalobce stanovena v totožné výši jako v minulosti, aniž by byly zohledněny změny rozhodných okolností a tvrzené mimořádné pracovní výsledky žalobce v době jeho působení ve funkci vojenského přidělence České republiky v Ruské federaci.
4. Zásadní žalobní námitka směřuje k nedostatku věcné a funkční příslušnosti správních orgánů, které v jeho věci rozhodovaly. Žalobce tvrdí, že personální rozkaz ze dne 19. ledna 2021 nebyl vydán zákonem určeným služebním orgánem, neboť jej fakticky podepsal zástupce vedoucího 611. oddělení finančního zabezpečení, který nebyl služebním orgánem ve smyslu § 2 odst. 2 zákona o vojácích z povolání. Podle žalobce tento zástupce nebyl velitelem, náčelníkem, ředitelem ani jiným vedoucím zaměstnancem, jenž by byl prezidentem republiky nebo ministrem obrany určen k činění rozhodnutí ve věcech služebního poměru vojáků jménem České republiky. Z tohoto důvodu žalobce dovozuje nicotnost prvoinstančního rozhodnutí.
5. Žalobce současně zpochybňuje zákonnost a použitelnost Organizačního řádu Vojenského zpravodajství, z něhož žalovaný i správní orgán prvního stupně dovozují svou věcnou a funkční příslušnost. Tvrdí, že Organizační řád byl vydán ředitelem Vojenského zpravodajství, který k určení služebních orgánů neměl zákonné zmocnění, neboť podle § 2 odst. 2 zákona o vojácích z povolání může služební orgány určovat pouze prezident republiky nebo ministr obrany. Žalobce dále namítá, že Organizační řády Vojenského zpravodajství a jejich dodatky byly v průběhu řízení žalobci znepřístupněny, přičemž se měl žalovaný dovolávat i utajovaných nebo žalobci neznámých ustanovení těchto vnitřních

předpisů, čímž mělo dojít k porušení práva žalobce na spravedlivý proces a na přístup k právu.

6. V žalobě i jejích doplněních žalobce dále namítá, že věcná a funkční příslušnost správních orgánů v jeho případě je dána speciální právní úpravou obsaženou v čl. 3 rozkazu ministra obrany č. 34/2012, která se vztahuje na řízení ve věcech služebního poměru bývalých vojáků z povolání, jimž zanikl služební poměr v době, kdy byli příslušníky Vojenského zpravodajství. Podle žalobce tato speciální úprava zakládá příslušnost ředitele Vojenského zpravodajství jako orgánu prvního stupně a ministra obrany jako orgánu odvolacího, přičemž tato úprava má mít aplikační přednost před organizačními řády vydanými uvnitř Vojenského zpravodajství.
7. Další okruh žalobních námitek směřuje proti zastavení řízení z důvodu překážky věci rozhodnuté, k němuž žalovaný v napadeném rozhodnutí přistoupil. Žalobce namítá, že překážka rei iudicatae byla žalovaným dovozena nesprávně a v rozporu se zákonem. Podle žalobce nelze překážku věci rozhodnuté založit na rozhodnutích, která byla zrušena pro nepřezkoumatelnost, případně jsou podle jeho názoru nicotná. Zdůrazňuje rovněž, že řízení o zvýšení osobního příplatku bylo v roce 2008 řádně zahájeno a nikdy nebylo meritorně skončeno, neboť správní orgány opakovaně nevypořádaly jeho tvrzení o změně poměrů a vynikajících služebních výsledcích. Žalobce má za to, že nebyly splněny zákonné podmínky pro aplikaci § 48 odst. 2 správního řádu, neboť nebylo prokázáno, že by mu bylo totéž právo přiznáno ze stejného důvodu pouze jednou.
8. Žalobce rovněž vytýká žalovanému, že se v napadeném rozhodnutí nevypořádal s podstatnou částí jeho odvolacích námitek a návrhů důkazů. Ty žalovaný odmítl jako nadbytečné s odkazem na existenci překážky věci rozhodnuté, aniž by se jimi jednotlivě zabýval. Podle žalobce tím bylo napadené rozhodnutí zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.
9. V doplněních žaloby žalobce dále rozvádí jednotlivé žalobní body, v nichž podrobně popisuje procesní pochybení správních orgánů, zejména nečinnost, odepření přístupu k právním normám, neoznačení příslušných služebních orgánů v průběhu řízení, opomenuté důkazy a porušení základních zásad správního řízení. Žalobce rovněž namítá, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí jemu předcházející jsou vnitřně rozporná a v rozporu se skutkovým stavem, neboť ve výroku se uvádí, že personální rozkaz vydal vedoucí 611. oddělení, ačkoli jej podle žalobce vydal jeho zástupce, který k tomu nebyl oprávněn.
10. V závěru žaloby a jejích doplnění žalobce navrhuje, aby soud vyslovil nicotnost napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího personálního rozkazu, případně aby tato rozhodnutí a napadené části Organizačního řádu Vojenského zpravodajství zrušil pro nezákonnost a vady řízení.

II.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že se žalobou v celém jejím rozsahu nesouhlasí a považuje ji za nedůvodnou. Napadené rozhodnutí má za zákonné, věcně správné a vydané příslušným služebním orgánem v mezích jeho pravomoci.

12. Na úvod žalovaný rekapituluje procesní historii věci, přičemž poukazuje na skutečnost, že řízení o stanovení složek platu žalobce započalo již v roce 2008 a bylo v uplynulých letech opakovaně projednáváno správními orgány i soudy. Připomíná zejména platový výměr ředitele Vojenského zpravodajství ze dne 1. 10. 2008, jeho následné zrušení rozhodnutím ministra obrany z roku 2014 a soudní přezkum tohoto postupu, jenž vyústil v rozsudek Městského soudu v Praze z roku 2018 a potvrzující rozsudek Nejvyššího správního soudu z roku 2020. Na základě těchto soudních rozhodnutí byl následně ministrem obrany v roce 2020 zrušen platový výměr z 1. 10. 2008 pro nepřezkoumatelnost.
13. Žalovaný dále uvádí, že po zrušení tohoto platového výměru bylo ve věci znovu rozhodnuto správním orgánem prvního stupně, jímž byl vedoucí 611. oddělení finančního zabezpečení osob 603. provozního střediska, který dne 19. 1. 2021 vydal nový personální rozkaz o určení složek žalobcova platu. Na základě žalobcova odvolání žalovaný dne 16. 4. 2021 tento personální rozkaz zrušil a řízení zastavil pro existenci překážky věci rozhodnuté. Toto rozhodnutí bylo následně zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 18. 4. 2024, jímž byla věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný přitom upozorňuje, že proti tomuto rozsudku podal kasační stížnost, o níž dosud nebylo Nejvyšším správním soudem rozhodnuto.
14. K samotným žalobním námitkám žalovaný předně uvádí, že se vypořádal s tvrzenou nicotností prvoinstančního rozhodnutí i s námitkou nedostatku věcné a funkční příslušnosti správních orgánů. Podle žalovaného je nepochybné, že rozhodování o složkách služebního platu vojáka spadá do věcné působnosti služebních orgánů podle § 2 odst. 2 zákona o vojácích z povolání. Příslušnost vedoucího 611. oddělení finančního zabezpečení osob k vydání rozhodnutí ze dne 19. 1. 2021 žalovaný odvozuje z Organizačního řádu Vojenského zpravodajství účinného od 1. 1. 2021. Tento organizační řád považuje za lex specialis vůči obecným rozkazům ministra obrany upravujícím příslušnost služebních orgánů v resortu Ministerstva obrany, neboť tyto rozkazy se na Vojenské zpravodajství podle svého znění nevztahují.
15. Žalovaný dále zdůrazňuje, že otázkou věcné příslušnosti vedoucího 611. oddělení se již zabýval Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 18. 4. 2024, v němž výslovně konstatoval, že tento správní orgán byl ke dni 19. 1. 2021 příslušný k vydání rozhodnutí o určení složek žalobcova platu a že žalobcova námitka nepříslušnosti není důvodná.
16. Ve vztahu k vlastní věcné a funkční příslušnosti žalovaný uvádí, že byl odvolacím orgánem oprávněným rozhodovat o odvolání žalobce jak v roce 2021, tak v navazujícím řízení po zrušujícím rozsudku městského soudu, přičemž svou příslušnost opírá o postupně účinné organizační řady Vojenského zpravodajství, jež výslovně upravují působnost ředitele sekce zabezpečení Vojenského zpravodajství jako odvolacího orgánu.
17. K námitce žalobce, že není zřejmé, které řízení bylo napadeným rozhodnutím zastaveno, žalovaný uvádí, že od 1. 10. 2008 bylo ve věci vedeno pouze jediné správní řízení, byť se v jeho průběhu měnila právní úprava příslušnosti správních orgánů. Tento závěr podle žalovaného rovněž potvrdil Městský soud v Praze, který odmítl žalobcovu argumentaci o souběžně vedených řízeních a o existenci překážky litispendence.
18. Za stěžejní žalovaný považuje závěr o existenci překážky věci rozhodnuté, která byla podle jeho názoru dána platovým výměrem ze dne 1. 5. 2008, jenž zůstal posledním platným

rozhodnutím o složkách žalobcova platu. Žalovaný uvádí, že jak platový výměr ze dne 1. 10. 2008, tak následný personální rozkaz ze dne 19. 1. 2021 byly vydány v souvislosti se stejným služebním zařazením žalobce a nestanovily žádnou složku platu odlišně od uvedeného platového výměru z 1. 5. 2008. Z tohoto důvodu bylo podle žalovaného opětovné rozhodování o téže věci nepřípustné a správní orgány byly povinny přihlídnout k překážce věci rozhodnuté ex officio. Žalovaný v této souvislosti poukazuje na pasáže rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 4. 2024, v nichž soud výslovně uvedl, že vydání platového výměru z 1. 10. 2008, resp. personálního rozkazu z 19. 1. 2021, nebylo možné právě z důvodu existence překážky rei iudicatae.

19. Žalovaný proto uvádí, že nebylo namístě, aby se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval dalšími námitkami žalobce ani jeho návrhy na doplnění dokazování, neboť tyto okolnosti nemohly mít vliv na výsledek řízení, jestliže zde byl dán důvod pro jeho zastavení podle § 90 odst. 4 ve spojení s § 66 odst. 2 správního řádu.
20. K návrhu žalobce na vyslovení nicotnosti či zrušení části Organizačního řádu Vojenského zpravodajství žalovaný uvádí, že tento návrh je nepřípustný a nedůvodný. Připomíná, že obdobným návrhem se již zabýval Městský soud v Praze v řízení vedeném pod sp. zn. 10 Ad 4/2021, přičemž dospěl k závěru, že vnitřní předpisy nelze samostatně soudně přezkoumávat, nýbrž lze zkoumat pouze jejich aplikaci v konkrétní věci.
21. V závěru vyjádření žalovaný uvádí, že je přesvědčen, že napadené rozhodnutí bylo vydáno příslušným služebním orgánem, v souladu s právními předpisy a se zásadami správního řízení. Navrhuje proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl a přiznal žalovanému náhradu nákladů řízení.

III.

Ústní jednání

22. Při jednání, které se u zdejšího soudu konalo dne 9. 3. 2026, setrvaly obě procesní strany na svých návrzích i argumentech. Žalovaný zdůraznil, že postupoval v souladu s rozsudkem zdejšího soudu sp. zn. 10 Ad 4/2021. Žalobce navrhl provedení důkazů, jak je vymezil ve svých písemných podáních k soudu. Soud provedení těchto důkazů zamítl, neboť je pokládá za nadbytečné a neúčelné, neboť centrem jeho posuzování v této věci jsou otázky právní, nikoli otázky skutkové. To platí tím spíše, ruší-li napadené rozhodnutí pro pochybení v otázce příslušnosti správních orgánů (služebních funkcionářů). Jinými slovy, nebylo třeba nijak doplňovat zjišťování skutkového stavu.

IV.

Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

23. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
24. Žaloba je důvodná.
25. Úvodem je třeba předeslat předchozí procesní vývoj posuzované věci.

26. Žalobce byl v minulosti vojákem z povolání, který byl služebně zařazen k Vojenskému zpravodajství. V období, kdy byl jeho plat stanoven platovým výměrem ředitele Vojenského zpravodajství ze dne 1. 5. 2008, č. j. 738/49-4480/2008-5847, byl rozkazy ředitele Vojenského zpravodajství ve věcech personálních ze dne 18. 8. 2008, č. 183, a ze dne 11. 9. 2008, č. 208, postupně přerážen na jiné systemizované místo. V návaznosti na tyto změny ředitel Vojenského zpravodajství platovým výměrem ze dne 1. 10. 2008, č. j. 4-13/3-345/2008-5847, nově stanovil jednotlivé složky platu žalobce, byť každou z nich ponechal ve stejné výši.
27. Proti oběma rozkazům o přerážení na jiné systemizované místo podal žalobce odvolání, na jehož základě ministr obrany tyto rozkazy rozhodnutími ze dne 30. 10. 2013, č. j. 954-7/2012-1140 a č. j. 954-9/2012-1140, zrušil. K odvolání žalobce, který požadoval stanovení vyššího osobního příplatku, ministr obrany následně rozhodnutím ze dne 19. 12. 2014, č. j. 340-48/2013-1140, zrušil platový výměr ze dne 1. 10. 2008. Současně rozhodl o zastavení řízení, neboť dne 31. 10. 2010 žalobci zanikl služební poměr.
28. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 3. 10. 2018, č. j. 10 Ad 3/2015-100, zrušil poslední uvedené rozhodnutí ministra obrany. Jak vyplývá z § 158 zákona o vojácích z povolání, ve znění účinném do 30. 9. 2009 (nyní § 152 tohoto zákona, ve znění účinném od 1. 10. 2009), zánik služebního poměru nebyl důvodem pro zastavení řízení. Kasační stížnost ministra obrany proti tomuto rozsudku Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) rozsudkem ze dne 16. 1. 2020, č. j. 8 As 370/2018-30, zamítl. Následně ministr obrany rozhodnutím ze dne 18. 8. 2020, č. j. MO 220630/2020-8694, znovu zrušil platový výměr ze dne 1. 10. 2008 pro nepřezkoumatelnost z důvodu chybějícího odůvodnění a věc vrátil řediteli Vojenského zpravodajství k novému projednání.
29. V dalším řízení rozhodl v prvním stupni o stanovení (určení) služebního platu (resp. jeho složek) ke dni 1. 10. 2008 vedoucí 611. oddělení finančního zabezpečení osob 603. provozního střediska Vojenského zpravodajství. Učinil tak personálním rozkazem ze dne 19. 1. 2021, č. j. 2-3/2021-5847, vydaným podle § 145a odst. 1 písm. m) zákona o vojácích z povolání. V jeho záhlaví je uvedeno, že správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí jako služební orgán podle § 2 odst. 2 zákona o vojácích z povolání ve spojení s čl. 36 odst. 9 písm. c) organizačního řádu Vojenského zpravodajství ze dne 15. 12. 2020, jiné ev. ozn. D39/2020/EO-4730-VP, účinného od 1. 1. 2021. Všechny složky platu byly stanoveny ve stejné výši, jak tomu bylo podle platových výměrů ze dne 1. 5. 2008 a ze dne 1. 10. 2008.
30. Žalovaný k odvolání žalobce personálním rozkazem ze dne 16. 4. 2021, č. j. 2-10/2021-5847, podle § 145a odst. 8 zákona o vojácích z povolání ve spojení s § 90 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zrušil personální rozkaz správního orgánu prvního stupně a řízení zastavil. Ve výrokové části rozhodnutí uvedl, že tak činí jako příslušný odvolací služební orgán podle § 2 odst. 2 zákona o vojácích z povolání ve spojení s § 89 odst. 1 správního řádu a čl. 33 odst. 2 organizačního řádu Vojenského zpravodajství.
31. Toto rozhodnutí bylo pro nepřezkoumatelnost zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 18. 4. 2024, č. j. 10 Ad 4/2021-91, a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. Obě procesní strany proti tomuto rozsudku podaly kasační stížnost. O ní NSS rozhodl rozsudkem ze dne 24. 10. 2025, č. j. 5 As 106/2024-54, takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 4. 2024, č. j. 10 Ad 4/2021-91, se ruší.

II. Personální rozkaz žalovaného ze dne 16. 4. 2021, č. j. 2-10/2021-5847, a personální rozkaz vedoucího 611. oddělení finančního zabezpečení osob 603. provozního střediska Vojenského zpravodajství ze dne 19. 1. 2021, č. j. 2-3/2021-5847, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

III. Kasační stížnost žalobce se odmítá.

IV. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti žalovaného částku 3 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

V. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žalobce.

VI. Žalobci se vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 5 000 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

32. V nynějším řízení přezkoumávané rozhodnutí žalovaného bylo vydáno o odvolání žalobce v téže věci v mezidobí po zrušujícím rozsudku zdejšího soudu sp. zn. 10 Ad 4/2021 a před zrušujícím rozsudkem NSS sp. zn. 5 As 106/2024.
33. Po nutném připomenutí procesního vývoje může soud přistoupit k posouzení této věci. Ústřední žalobní námitkou je otázka příslušnosti správních orgánů (služebních funkcionářů), které ve věci rozhodovaly. Z ní žalobce dovozuje nicotnost rozhodnutí. Naprosto totožnými otázkami se ovšem zabýval již Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku sp. zn. 5 As 106/2024, a to pro žalovaného se závazným právním názorem. Zdejší soud nemá důvod se od úvah NSS jakkoli odchýlovat, a to tím spíše že byly závazně vysloveny pro totéž správní řízení.
34. Z tohoto pohledu jsou nejrelevantnější následující úvahy NSS:

VI.a Povinnost správního orgánu zkoumat svou věcnou příslušnost k vydání rozhodnutí

[35] Vzhledem k uplatněným námitkám se Nejvyšší správní soud nejprve zabýval závěrem městského soudu o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí stěžovatele pro nedostatek důvodu podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle městského soudu měl stěžovatel nedostatečně odůvodnit svou věcnou příslušnost k vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Napadený rozsudek přesto neobsahuje závěr o tom, že by stěžovatel nebyl věcně příslušným. Místo toho stěžovatele (spíše) zavazuje k tomu, aby svou věcnou příslušnost v novém rozhodnutí teprve objasnil.

[36] Nejvyšší správní soud konstatuje, že věcná příslušnost správního orgánu vyplývá přímo ze zákona nebo z aktu vydaného na základě zákona, kterým je určena. Správní orgán je povinen vždy zkoumat svou věcnou příslušnost, nemá již ale povinnost ji v rozhodnutí odůvodnit. Podle § 68 odst. 2 správního řádu musí ve výrokové části rozhodnutí uvést „právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno“.

[37] Správní soud je v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu rovněž povinen zkoumat věcnou příslušnost správního orgánu, který napadené rozhodnutí vydal, a to i bez návrhu. Je tomu tak s ohledem na nezbytnost posouzení, zda žalobou napadené rozhodnutí není nicotné. Podle § 77 odst. 1 věty první správního řádu je nicotným také „rozhodnutí, k

jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu“. Správní řád tedy spojuje nicotnost rozhodnutí pouze s úplnou absencí věcné příslušnosti správního orgánu, tedy s takovou situací, „kdy jeho příslušnost k vydání rozhodnutí ve věci není dána za žádných myslitelných okolností“ (rozsudky NSS ze dne 3. 8. 2023, č. j. 3 As 263/2021-29, bod 12, nebo ze dne 3. 11. 2023, č. j. 9 As 188/2023-28, 4541/2024 Sb. NSS, bod 29). Jiný, než absolutní nedostatek věcné příslušnosti naopak nicotnost rozhodnutí nepůsobí.

[38] Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být „vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako možnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno“ (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Chybějící odkaz ve výrokové části rozhodnutí na „právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno“, případně nesprávnost tohoto odkazu, nebo chybějící úvahy o věcné příslušnosti v odůvodnění rozhodnutí nečiní rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Věcnou příslušnost správního orgánu si správní soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu posoudí sám podle zákona nebo příslušného aktu vydaného na základě zákona.

[39] Není-li správní orgán „vůbec věcně příslušný“ k vydání žalobou napadeného rozhodnutí ve smyslu § 77 odst. 1 správního řádu, správní soud i bez návrhu vysloví, že rozhodnutí je nicotné. Nesprávným posouzením věcné příslušnosti, které nicotnost nepůsobí, se správní soud zabývá jen při uplatnění tohoto žalobního důvodu. I v tomto případě tak ale činí bez ohledu na to, zda správní orgán ve svém rozhodnutí věcnou příslušnost odůvodnil.

[40] Aktem vydaným na základě zákona, který je rozhodný pro posouzení věcné příslušnosti správního orgánu, je i rozkaz prezidenta republiky nebo ministra obrany vydaný podle § 2 odst. 2 zákona o vojácích z povolání, kterým se určí působnost služebního velitele, náčelníka, ředitele nebo jiného vedoucího zaměstnance jako služebního orgánu (obecně k povaze rozkazu srov. rozsudek NSS ze dne 18. 8. 2011, č. j. 3 Ads 58/2011-61, č. 2436/2011 Sb. NSS).

[41] Není vyloučeno, aby rozkaz prezidenta republiky nebo ministra obrany vydaný podle tohoto ustanovení určil věcnou příslušnost odkazem na jiný akt. Takovým aktem může být i organizační řád Vojenského zpravodajství. Ten sice není na zákonné úrovni upraven, má však základ ve statutu Vojenského zpravodajství, který podle § 6 zákona č. 153/1994 Sb., o zpravodajských službách České republiky, schvaluje vláda. Právě tento statut vymezuje vnitřní organizaci Vojenského zpravodajství a jeho činnosti. Podle § 2 zákona č. 289/2005 Sb., o Vojenském zpravodajství, ve znění pozdějších předpisů, určí, v jakém rozsahu se příslušníci Vojenského zpravodajství podílejí na plnění jeho úkonů. Statut Vojenského zpravodajství je utajovanou informací stupně utajení Důvěrné. Jak již ale uvedl městský soud, podle statutu Vojenského zpravodajství je ministr obrany oprávněn na návrh ředitele Vojenského zpravodajství vydat organizační řád Vojenského zpravodajství.

[42] Stanoví-li čl. 2 rozkazu ministra obrany č. 112/2013, že „Vojenské zpravodajství se řídí v souladu se Statutem Vojenského zpravodajství vlastním organizačním řádem, který schvaluje ministr obrany“, je tím na úrovni rozkazu ministra obrany, byť velmi obecně, určena působnost služebních orgánů Vojenského zpravodajství odkazem na organizační řád Vojenského zpravodajství. Je ostatně obvyklou součástí jakéhokoli organizačního řádu určitého organizačního celku, že upravuje také působnost jeho jednotlivých útvarů [srov. např. čl. 1 odst. 2 písm. a) rozkazu ministra obrany č. 112/2013, který předpokládá takovéto vymezení ve vztahu k organizačním útvarům Ministerstva obrany]. Takto obecné určení ob stojí jako souladné s čl. 2 odst. 2 zákona o vojácích z povolání především z toho důvodu, že organizační řád Vojenského zpravodajství vydává právě ministr obrany. To, že jde o utajovanou informaci stupně utajení Důvěrné, není rozhodné.

[43] Bylo tedy povinností městského soudu, aby posoudil věcnou příslušnost stěžovatele na základě zákonné úpravy a rozkazů ministra obrany vydaných podle § 2 odst. 2 zákona o vojácích z povolání, včetně v nich odkazovaného organizačního řádu Vojenského zpravodajství. Pakliže byla věcná příslušnost dána, městský soud měl přezkoumat zákonnost rozhodnutí stěžovatele, a podle výsledku věcného posouzení je buď zrušit, nebo žalobu zamítnout. Při absolutním nedostatku věcné příslušnosti, nejde-li o již zmíněný případ rozhodnutí nadřízeného správního orgánu, měl vyslovit nicotnost rozhodnutí stěžovatele. V případě zjištění, že rozhodnutí stěžovatele sice není nicotné, bylo však vydáno věcně nepřislušným správním orgánem, měl toto rozhodnutí zrušit.

[44] Takto ale městský soud nepostupoval. Zrušením rozhodnutí stěžovatele nepřímou uznal, že nebylo nicotné. Zároveň shledal, že pro posouzení věcné příslušnosti k rozhodnutí o odvolání proti personálnímu rozkazu správního orgánu prvního stupně byl rozhodný organizační řád Vojenského zpravodajství. Za situace, kdy si jej městský soud vyžádal a seznámil se s ním, měl provést také právní posouzení, zda tento organizační řád ve spojení s § 2 odst. 2 zákona o vojácích z povolání a příslušnými rozkazy ministra obrany zakládá věcnou příslušnost stěžovatele, nebo nikoli. Neobstojí proto závěr o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí stěžovatele spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

VI.b Věcná příslušnost k rozhodování o stanovení (určení) služebního platu bývalého vojáka z povolání, který byl v době zahájení řízení i v době zániku služebního poměru příslušníkem Vojenského zpravodajství

[45] Přestože napadený rozsudek ponechává otázku věcné příslušnosti stěžovatele otevřenou, je z něj patrné, že podle městského soudu byl pro její určení rozhodný organizační řád Vojenského zpravodajství. Stěžovatel namítá, že z konkrétních ustanovení organizačního řádu Vojenského zpravodajství lze dovodit jeho věcnou příslušnost jako odvolacího orgánu ve věci žalobce. Především odkazuje na čl. 36 odst. 7 písm. g) organizačního řádu Vojenského zpravodajství, v němž by podle jeho názoru mělo být jeho postavení nadřízeného správního orgánu vyjádřeno. Pro případ, že by se Nejvyšší správní soud s tímto posouzením neztotožnil, stěžovatel poukázal na nutnost „širšího výkladu“ založeného na tom, že jakýkoli služební orgán by o odvolání žalobce rozhodl stejně.

[46] Nejvyšší správní soud přisvědčil stěžovateli v tom, že městský soud se při posuzování věcné příslušnosti stěžovatele neměl omezit na čl. 36 odst. 1 organizačního řádu Vojenského zpravodajství. Není zřejmé, z jakého důvodu se nezabýval jinými ustanoveními organizačního řádu Vojenského zpravodajství, která mohla mít význam pro posouzení věcné příslušnosti stěžovatele. Toto pochybení nicméně nelze napravit izolovaným posouzením jednoho dalšího ustanovení organizačního řádu Vojenského zpravodajství, u něhož navíc stěžovatel sám připouští, že v něm věcná příslušnost k rozhodnutí o odvolání nemusí být jednoznačně vyjádřena. Posouzení námitky, že použitelné bylo jiné ustanovení organizačního řádu Vojenského zpravodajství, je možné jen při zohlednění všech aktů určujících věcnou příslušnost služebních orgánů Vojenského zpravodajství. Nejde tedy jen o organizační řád Vojenského zpravodajství, ale také zejména o rozkaz ministra obrany č. 34/2012, který se ve vztahu k Vojenskému zpravodajství rovněž uplatní.

[47] Při posouzení věcné příslušnosti vyšel Nejvyšší správní soud z již zmíněného § 2 odst. 2 zákona o vojácích z povolání, který stanoví, že „[p]rávní úkony ve věcech služebního poměru jménem České republiky činí služební orgány, kterým jsou prezident republiky (dále jen ‚prezident‘), ministr obrany (dále jen ‚ministr‘) a v rozsahu určeném rozkazem prezidenta republiky nebo rozkazem ministra velitelé, náčelníci, ředitelé a jiní vedoucí zaměstnanci“. Podle § 145a odst. 1 písm. m) zákona o vojácích z povolání „[p]ersonálním rozkazem se rozhoduje ve věcech služebního poměru o stanovení služebního platu nebo určení služebního platu podle § 68i a 68j“.

[48] Proti personálnímu rozkazu lze podat odvolání. Pro odvolání se použije obecná úprava ve správním řádu, ledaže zákon o vojácích z povolání stanoví něco jiného. Tento zákon neupravuje příslušnost k rozhodnutí o odvolání. Uplatní se tak § 89 odst. 1 správního řádu, podle něhož „[n]estanoví-li zákon jinak, je odvolacím správním orgánem nejbližší nadřízený správní orgán“. Podle § 178 odst. 1 správního řádu „[n]adřízeným správním orgánem je ten správní orgán, o kterém to stanoví zvláštní zákon. Neurčuje-li jej zvláštní zákon, je jím správní orgán, který podle zákona rozhoduje o odvolání, popřípadě vykonává dozor.“ Nelze-li určit nadřízený správní orgán podle citovaného ustanovení, určí se podle některého ze zvláštních pravidel podle § 178 odst. 2 správního řádu. Zákon o vojácích z povolání obsahuje pouze dílčí úpravu řízení o odvolání proti rozhodnutím vydaným podle tohoto zákona. Zmínit lze § 145a odst. 8 zákona o vojácích z povolání, podle něhož „[o]dvolací orgán může personální rozkaz pouze potvrdit, zrušit nebo změnit. Odvolací orgán rozhoduje formou personálního rozkazu.“

[49] Nejvyšší správní soud vyšel při posouzení věcné příslušnosti stěžovatele z rozkazů ministra obrany, které městský soud provedl jako důkaz a jejichž vydání nebylo žádným z účastníků zpochybněno.

[50] Služební orgány, které jsou oprávněny rozhodovat v řízení ve věcech služebního poměru vojáků z povolání podle § 144, § 145, § 145a a § 150b zákona o vojácích z povolání, obecně vymezuje rozkaz ministra obrany č. 34/2012. V tomto ohledu je základním ustanovením čl. 2 odst. 1 tohoto rozkazu, který (bez poznámek pod čarou) zní:

„Pro správní řízení ve věcech služebního poměru vojáka z povolání je:

a) správním orgánem prvního stupně služební orgán, který je oprávněn rozhodovat ve věci podle tohoto nebo jiného rozkazu ministra obrany (dále jen „příslušný služební orgán“);

b) odvolacím správním orgánem nejbližší nadřízený příslušného služebního orgánu (dále jen „odvolací služební orgán“);

c) nadřízeným správním orgánem služební orgán, který je nadřízený příslušnému služebnímu orgánu podle služebního (pracovního) zařazení (dále jen „nadřízený služební orgán“).“

[51] Rozkaz ministra obrany č. 34/2012 tak v čl. 2 odst. 1 písm. b) a c) vymezuje obecná pravidla pro určení odvolacího správního orgánu, případně nadřízeného správního orgánu, který je nadřízeným příslušného orgánu podle služebního zařazení. Podle těchto pravidel lze vždy určit věcnou příslušnost k rozhodnutí o odvolání proti personálnímu rozkazu služebního orgánu vydanému v prvním stupni, i když není výslovně určena v jiném rozkazu ministra obrany.

[52] Kromě toho má rozkaz ministra obrany č. 34/2012 širší uplatnění, které nelze při posouzení věcné příslušnosti přehlédnout. Je v něm totiž upraveno rozhodování ve věcech služebního poměru vojáků z povolání i pro případ, že jejich služební poměr již zanikl. Pro posuzovanou věc jsou významná dvě ustanovení.

[53] Podle čl. 3 odst. 2 rozkazu ministra obrany č. 34/2012 „[z]anikne-li účastníkovi řízení služební poměr v průběhu správního řízení, je příslušným služebním orgánem služební orgán, který byl oprávněn rozhodovat v dané věci v době zániku služebního poměru účastníka řízení“.

[54] Podle čl. 3 odst. 3 písm. a) rozkazu ministra obrany č. 34/2012 „[z]ahazuje-li se správní řízení ve věcech služebního poměru, s výjimkou zahájení řízení ve věci náhrady škody, ve kterém je dotčenou osobou bývalý voják z povolání, je příslušným služebním orgánem: ředitel Vojenského zpravodajství, zanikl-li bývalému vojákovi z povolání služební poměr v době, kdy byl příslušníkem Vojenského zpravodajství“.

[55] Z citovaných ustanovení je zřejmé, že čl. 2 odst. 1 rozkazu ministra obrany č. 34/2012 vymezuje pro v něm vyjmenovaná řízení obecná pravidla pro určení příslušnosti služebních orgánů ozbrojených sil, na která navazují zvláštní pravidla obsažená v jiných rozkazech ministra obrany. Tato obecná pravidla doplňuje čl. 3 odst. 2 rozkazu ministra obrany č. 34/2012, který dopadá na správní řízení, v jejichž průběhu zanikne účastníkovi řízení služební poměr vojáka z povolání. V takovém případě zůstane zachována věcná příslušnost služebnímu orgánu, která byla dána podle čl. 2 odst. 1 rozkazu ministra obrany č. 34/2012 k okamžiku zániku služebního poměru, případně věcná příslušnost po změně, která nastala následkem změny služebního zařazení ještě před zánikem služebního poměru (takovouto změnu v některých případech připouští čl. 3 odst. 1 rozkazu ministra obrany č. 34/2012).

[56] Zmíněný čl. 3 odst. 2 rozkazu ministra obrany č. 34/2012 se použije bez ohledu na aktuální určení služebních orgánů v jednotlivých organizačních celcích ozbrojených sil. Jde vůči němu o zvláštní pravidlo, které dopadá výlučně na správní řízení, v jejichž průběhu

zanikl účastníku řízení služební poměr. Tato zvláštní úprava brání tomu, aby změny určení služebních orgánů, které nastanou po zániku služebního poměru, měly vliv na věcnou příslušnost služebního orgánu.

[57] Stejným způsobem působí čl. 3 odst. 2 rozkazu ministra obrany č. 34/2012 i vůči organizačnímu řádu Vojenského zpravodajství. Vztah obou předpisů lze ale lépe znázornit na čl. 3 odst. 3 písm. a) rozkazu ministra obrany č. 34/2012, byť se toto ustanovení v posuzované věci nepoužije. Upravuje totiž věcnou příslušnost ředitele Vojenského zpravodajství ve správních řízeních ve věcech služebního poměru, v nichž je účastníkem řízení bývalý voják z povolání, kterému ještě před zahájením správního řízení zanikl služební poměr v době, kdy byl příslušníkem Vojenského zpravodajství. Toto pravidlo by postrádalo smysl, jestliže by jeho použití bránila pouhá existence organizačního řádu Vojenského zpravodajství.

[58] Lze jen dodat, že čl. 3 odst. 2 a čl. 3 odst. 3 písm. a) rozkazu ministra obrany č. 34/2012 umožňují, aby pro účastníky řízení byla seznatelná věcná příslušnost služebních orgánů, které rozhodují o jejich právech. To platí obzvláště za situace, kdy je aktuální vymezení působnosti organizačního útvaru utajovanou informací, s níž se nemohou seznámit.

[59] Na použitelnosti uvedených ustanovení rozkazu ministra obrany č. 34/2012 nemění nic rozkaz ministra obrany č. 112/2013, který příslušnost služebních orgánů vůbec neupravuje. Jak vyplývá z jeho názvu, předmětem tohoto rozkazu jsou pravidla pro zpracování organizačních řádů v působnosti Ministerstva obrany. Stanoví-li čl. 2 rozkazu ministra obrany č. 112/2013, že „Vojenské zpravodajství se řídí v souladu se Statutem Vojenského zpravodajství vlastním organizačním řádem, který schvaluje ministr obrany“, je tím především vyloučena použitelnost ostatních ustanovení tohoto rozkazu ministra obrany při zpracování organizačního řádu Ministerstva obrany. Další význam tohoto ustanovení, který se týká určení služebních orgánů v organizačním řádu Vojenského zpravodajství, byl popsán výše (viz bod 42 tohoto rozsudku). Nic z toho se ovšem nedotýká použitelnosti rozkazu ministra obrany č. 34/2012.

[60] Bez významu je i rozkaz ministra obrany č. 3/2020, který upravuje působnost služebních orgánů ve věci peněžních náležitostí. Tento rozkaz se podle čl. 2 odst. 1 písm. c) vztahuje i na věci personálního rozkazu, kterým se stanovuje (s některými výjimkami) nebo určuje služební plat podle § 68i a § 68j zákona o vojácích z povolání. Je tak rozhodný pro určení příslušného správního orgánu prvního stupně, odvolacího správního orgánu a nadřízeného správního orgánu podle čl. 2 odst. 1 rozkazu č. 34/2012. Nelze však přehlédnout čl. 1 odst. 2 nařízení č. 3/2020, který stanoví, že „[t]ento rozkaz se nevztahuje na Vojenské zpravodajství“.

[61] U vojáků z povolání, kteří jsou příslušníci Vojenského zpravodajství, se proto při určení příslušného správního orgánu prvního stupně, odvolacího správního orgánu a nadřízeného správního orgánu podle čl. 2 odst. 1 rozkazu č. 34/2012 ve spojení s čl. 2 rozkazu ministra obrany č. 112/2013 použije organizační řád Vojenského zpravodajství. Ve vztahu k bývalým vojákům z povolání, kteří byli v době zániku služebního poměru příslušníky Vojenského zpravodajství, se použijí čl. 3 odst. 2 a čl. 3 odst. 3 písm. a) rozkazu ministra

obraný č. 34/2012, která řeší příslušnost služebních orgánů pro případ zániku služebního poměru v průběhu, či před zahájením správního řízení.

[62] Právní závěr městského soudu, že samotná existence organizačního řádu Vojenského zpravodajství vylučuje použitelnost rozkazu ministra obrany č. 34/2012 ve věcech bývalých příslušníků Vojenského zpravodajství, považuje Nejvyšší správní soud za nesprávný. Právě tento rozkaz stanoví obecná pravidla pro věcnou příslušnost služebních orgánů, na která pak mohou navazovat zvláštní pravidla stanovená v jiných rozkazech. To platí i pro zvláštní pravidla podle organizačního řádu Vojenského zpravodajství. I kdyby v něm nebyl výslovně vyjádřen vztah nadřízenosti a podřízenosti mezi jednotlivými služebními orgány, podle čl. 2 odst. 1 písm. b) a c) rozkazu ministra obrany č. 34/2012 postačuje, že z něj lze zjistit nejbližší nadřízený příslušný služební orgán podle služebního (pracovního) zařazení. Nejvyšší správní soud podle těchto pravidel ve shodě se stěžovatelem konstatuje, že z organizačního řádu Vojenského zpravodajství vyplývá vztah nadřízenosti a podřízenosti odůvodňující oprávnění stěžovatele rozhodnout o odvolání proti personálnímu rozkazu správního orgánu prvního stupně. Další podrobnosti nelze s ohledem na to, že organizační řád Vojenského zpravodajství je utajovanou informací stupně utajení Důvěrné, sdělit.

[63] Použitelnost rozkazu ministra obrany č. 34/2012 ve věci žalobce ovšem současně znamená, že se tento rozkaz musí použít jako celek. Pokud v průběhu řízení zahájeného v roce 2008 zanikl žalobci v roce 2010 služební poměr, podle čl. 3 odst. 2 rozkazu ministra obrany č. 34/2012 byl věcně příslušným ten služební orgán, který byl oprávněn rozhodovat v dané věci v době zániku služebního poměru účastníka řízení. Tím byl podle čl. 3 odst. 4 rozkazu ministra obrany č. 44/2006, který byl platný v době zániku služebního poměru žalobce, vedoucí organizačního celku, u kterého je voják služebně zařazen, tedy ředitel Vojenského zpravodajství. Jeho příslušnost v uvedené době konstatoval ve svém rozsudku také městský soud. S ohledem na čl. 3 odst. 2 rozkazu ministra obrany č. 34/2012 naopak nebylo podstatné, komu by toto oprávnění aktuálně náleželo podle příslušných rozkazů platných v době vydání rozhodnutí stěžovatele a služebního orgánu prvního stupně (v tomto případě podle těchto rozkazech odkazovaného organizačního řádu Vojenského zpravodajství). Stěžovatel tedy pochybil, jestliže shledal věcnou příslušnost správního orgánu prvního stupně k vydání personálního rozkazu ve věci žalobce. Místo toho měl personální rozkaz správního orgánu prvního stupně jako nezákonný zrušit a věc měl následně projednat ředitel Vojenského zpravodajství.

[64] Nejvyšší správní soud dodává, že zjištěný nedostatek věcné příslušnosti správního orgánu prvního stupně nemá za následek nicotnost jím vydaného personálního rozkazu. V daném případě tento personální rozkaz nebyl vydán správním orgánem, který by nebyl „vůbec věcně příslušný“ ve smyslu § 77 odst. 1 správního řádu. Nebylo zpochybněno, že správní orgán prvního stupně má postavení služebního orgánu podle organizačního řádu Vojenského zpravodajství, a tedy při splnění dalších podmínek může být věcně příslušný k rozhodování o stanovení (určení) služebního platu podle § 145a odst. 1 písm. m) zákona o vojácích z povolání.

[65] Městský soud rozhodl správně, jestliže rozhodnutí stěžovatele zrušil. Měl tak ale učinit z jiného důvodu. Rozhodnutí stěžovatele nebylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů

podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., nýbrž nezákonné. Správní orgán prvního stupně nebyl z důvodů výše uvedených k rozhodnutí ve věci stěžovatele věcně příslušný. Od této vady správního řízení nelze odhlédnout toliko s poukazem na hospodárnost řízení či předpoklad stěžovatele, že jiný služební orgán by ve věci musel rozhodnout stejně.

35. Z hlediska nyní posuzované věci lze z citovaného rozsudku NSS shrnout, že podle tehdy platného rozkazu MO č. 44/2006 byl k rozhodnutí o platových náležitostech příslušný ředitel Vojenského zpravodajství. To znamená, že prvostupňový orgán, který vydal rozhodnutí v roce 2021, nebyl věcně příslušný, odvolací orgán měl jeho rozhodnutí zrušit a věc postoupit řediteli Vojenského zpravodajství. Správní orgán prvního stupně sice nebyl věcně příslušný, ale nešlo o absolutní nedostatek příslušnosti, takže rozhodnutí není nicotné, ale jde „jen“ o nezákonnost, která vede k jeho zrušení. NSS věc vrátil žalovanému s tím, že ji má postoupit řediteli Vojenského zpravodajství, který je věcně příslušný rozhodnout v prvním stupni. Jinými slovy, NSS uložil vést ve věci žalobce od počátku nové řízení, a to před k tomu příslušnými orgány.
36. Jak již zdejší soud konstatoval výše, vyřčené úvahy NSS o příslušnosti orgánů platí i pro nyní posuzovanou věc.
37. Za situace, kdy i v nyní posuzované věci rozhodovaly nepřislušné orgány, je nevyhnutelným následkem tohoto soudního řízení zrušení rozhodnutí žalovaného.
38. Za situace, kdy v posuzované věci rozhodovaly nepřislušné orgány a kdy dle NSS musí celé řízení znovu proběhnout před příslušnými orgány, pozbývá smyslu zabývat se ostatními žalobními námitkami, neboť dosud neproběhlo řádné správní řízení a soud by nahrazoval činnost správních orgánů.
39. Závěrem soud dodává, že svým posouzením této věci nevybočuje ze zásady, že napadené rozhodnutí posuzuje dle skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Přestože rozsudek NSS sp. zn. 5 As 106/2024, o nějž se zdejší soud opírá, byl vydán až po vydání zde napadeného rozhodnutí žalovaného, interpretuje právní stav takový, jaký tu byl v době vydání i zde napadeného rozhodnutí. Zdejší soud tak vychází z právního stavu, jaký tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

40. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a napadená rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil. Soud nemohl vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s., protože by po citovaném rozsudku NSS sp. zn. 5 As 106/2024, který vrátil věc na úplný počátek, vytvořil překážku litispendence. Stejně tak zdejší soud nemohl zrušit rozhodnutí prvního stupně, neboť již je zrušil NSS.
41. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalobce, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč, odpovídající zaplacenému soudnímu poplatku za žalobu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. března 2026

Milan Tauber v. r.
předseda senátu